

הדסה אלתר ז"ל

בת בְּרָכָה וְדב פּרָפֶר ז"ל

נולדה: ט"ז חשוון ה' תשי"א - 27/10/1950

נפטרה: ג' כסלו ה' תשע"ט - 11/11/2018

הדסה נולדה לברכה ודב פרפר זוג ניצולי שואה. . אמה נותרה בחיים לאחר ששרדה את אושוויץ ואביה, שאיבד את משפחתו הראשונה – אשה ובת, מצאו נחמה אחד בזרועות השניה והקימו משפחה חדשה. האח הבכור, מְיִנְא יבלח"א, ואחריה הדסה, ששמה ניתן לה על שם אחת הסבתות, גדלו ברוח ערכי היהדות. הדסה נולדה בתל-אביב, הצטרפה לתנועת הנוער הציונית חלוצית-דתית "בני-עקיבא", ובמסגרת שרותה הצבאי בנח"ל הכירה את החיים בקיבוץ. כ-3 שנים אחרי השרות הצבאי נישאה לבן הקבוץ יונתן אלתר ששרת בקבע כטייס בחיל-האוויר שלנו. ביחד החלו לבנות את משפחתם כאשר שהו בתל-אביב עד סיום שנות הקבע של יונתן. ואז חזרו לקבוץ כשבזרועותיהם דן - בנם הבכור כבן 8 חודשים, שנולד בעיר הגדולה. הדסה נקלטה די מהר בקבוץ, למרות שלא היתה אז ועדת קליטה, אלא משפחה חזקה ותומכת. צילה וישראל אלתר ז"ל הוריו של יונתן וכמובן עוד שתי אחיות ושני אחים, שקיבלו בזרועות פתוחות. כשישבתי לקרוא ולעייין בתיקה האישי של הדסה, נדהמתי מכמות הדברים שהספיקה לעשות. וזאת תוך כדי גידול חמישה ילדים, מאבק ממושך במחלת סרטן, שאותו ניצחה לפחות פעמיים.

יחד עם יונתן וכל 5 הילדים ירדו לערבה כדי לחזק את קיבוץ יהל, ולפני כמה שנים לשליחות באנגליה .

ישר עם בואה לאשדות, שובצה הדסה לעבודה בבית-ילדים, שלא היה כל-כך לרוחה, אבל... היא ילדה טובה לא מסרבת, ולא מורדת. היא כן רוצה לעבוד עם ילדים, אבל גדולים יותר, ואכן לאחר זמן-מה היא נכנסת לעבודה בטיפול ב"חברת-הילדים", כלומר אלו כבר נערים ונערות בגיל ההתבגרות עם כל החוויות והקשיים שהם חווים והיא אומרת ש"היא רוצה להיות יותר ממטפלת, שרק דואגת לכביסה, לאוכל ולקשר עם בית הספר", היא רוצה להיות יותר מעורבת בחייהם של הנערים והנערות, כדי לעזור להם לפתור את בעיותיהם. הדסה נבחרת לועדת בריאות פעמיים ולועדת תרבות פעמיים, בהתחלה לצוות בראשותה של תרצה הימן ואח"כ כיו"ר הועדה עצמה. היא חוזרת מלאת חוויות מכנס ה"סרתב"ק" = הלוא הוא סמינר לרכזי תרבות קיבוציים. היו פעם דברים כאלה בטרם עידן ההפרטות.

היא נבחרת לועדת מינויים, אותה ועדה שבעצם עוזרת לבחור את הוועדות החינוכיות. היא לומדת בקורס לסייעות שיניים ועובדת במרפאת השיניים הקיבוצית שלנו. היא מחליטה לעבור קורס החיאה של מד"א ונהגות אמבולנס ביחד עם רוחליה כהן כצורך חיוני של קבוץ גדול ומתבגר בפריפריה. היא סדרנית עבודה, ואפילו מקימה כמעט לבדה את הענף החדש "הצִימָרִים" = חדרי האירוח. והכל בשקט בלי צעקות ו"זריקות מפתחות" ובשעות הפנאי כביכול, אם היו לה בכלל כאלה. גם מדפיסה את הכתבות לעלון הקיבוץ שאז עוד שוכפל בסטנסיל, בשעות אחה"צ, הערב או הלילה, ככל שמצאה זמן. ולפעמים יכולת לראות בעמוד האחרון של העלון שמות של המדפיסות

שכל אחת הדפיסה כמה עמודים לעלון שיוצא לאור כל שבועיים והמשכפל בהרבה פעמים הוא יונתן.

בד"כ יונתן הוא ה"כתבן, של המשפחה, והדסה כותבת כשמוכרחים! הרי צריך לדווח מוועדת הבריאות או מוועדת התרבות, צריך לכתוב על מרפאת השיניים. וצריך להכין את ארוחת הערב ואת ארוחת השבת כאשר כל הילדים באים. פעם ראינתי את האמהות לחיילים, בייחוד כאלה שהיו להן לפחות 2 ילדים בצבא. להדסה היו אז בצבא, דן ושי ורון השלישי למד בב"ס רחוק יותר (לא באשדות) ולדבריה הכי קשה זה כאשר 3 ילדים מתוך החמישה לא נמצאים בבית, וצריך לשלוח חבילות ולתת את כל תשומת הלב לכל אחד בנפרד ולכולם יחד. ולנסוע באמצע הלילה להביא אותם מאיזה צומת שנתקעו בה בלי כסף או כל מיני הרפתקאות שקורות כשהילדים בצבא. וכאשר הסרטן תוקף היא לא רוצה שיהיה יותר מדי עצוב בבית. היא חוזרת כמו מנטרה על דברי הרופא שהיא מאמינה בו וסומכת עליו שאמר לי: "(ציטוט) אני אחיה עד 120 שנה". אבל... לצערנו היא לא הצליחה לחיות עד 120. אבל... הספיקה ה-מ-ו-ן בזמן שניתן לה.

ליונתן, הבעל האוהב והדואג, **לדן**, **לשי**, **לרון**, **לגיל ולגיא**, לבני ובנות הזוג שלכם ולכל 8 הנכדים שהספיקו להכיר את סבתא הדסה ולאלה שעודד יגיעו בהמשך ויכירו אותה רק מהתמונות ומסיפורי הזכרונות שתספרו להם. ספרו להם איזו סבתא ואמא נהדרת היתה. מה עשתה ואיך עשתה הכל כדי לשמור על המשפחה היפה והנהדרת שלכם. לכל הגיסים והגיסות = ה"שְׁוִיגְרִים" וְהַשְׁוִיגְרִיּוֹת", אתם ודאי תזכרו ותזכירו אותה יותר טוב מרובנו .

לכי לשלום הדסה, תמו סבלותיך.

ואנחנו נזכור אותך, ככל עוד זכרוננו עמנו.

תהא. נשמתך. צרורה. בצרור. החיים.

בהערכה רבה ואהבה בשם כל חברי אשדות יעקב אחוד :

עמליה דיין בת-ארי